Tapınakçıların Hazinesi - 2

Gizli Emanet

Jacques de Molay saatlerden beri François de Beaujeu ile çalışma odasına kapanmış, görüşüyordu. Her ne olursa olsun, her kim gelirse gelsin, içeriye alınmamasını tembih etmişti.

Ona çok önemli ve çok değerli bir şeyler emanet edeceğini, bunları alıp götürmesi ve sadece kendisinin bileceği bir yere saklaması gerektiğini söylemişti. Emanet ambalajlanmış olacak, François içinde ne olduğunu bilmeyecek, öylece saklayacaktı. Jacques de Molay'ın başına bir şey gelecek olursa, o zaman emaneti sakladığı yerden çıkarıp ambalajı açacaktı. İçindekileri gördüğünde de ne yapması gerektiğini anlayacaktı.

François «Senin başına niçin bir şey gelecekmiş ki?» diye sorunca, Jacques ona buradaki durumu ve birkaç gün sonra neler olabileceğini uzun uzun anlattı.

François bunların hepsini gayet iyi anlamıştı. «Philippe'in Normandiya'da da gözü olduğunu biliyorum.» deyince, Jacques ona Fransa krallarının öteden beri Normandiya'ya sahip olmak istediğini, üstelik bunun eninde sonunda öyle olacağını söyledi. «Fransa'nın başka çıkar yolu yok. Normandiya'nın İngiltere'ye ait olması, bu ülke için her zaman tehlike yaratır. Bu yüzden bir dengesizliktir gidiyor. Bunun giderilmesinde yarar vardır ama bizi pek ilgilendirmez.» dedi.

«Ben ılımlı davranmayı, ikisiyle de çatışmamayı yeğlerim.»

Jacques, «İyi edersin. Akıllıca olanı budur.» dedikten sonra aralarındaki konuya döndü. «Ne diyorsun? Senden istediğim bu işi yapacaksın değil mi?»

«Yaparım yapmasına. Zaten söz vermiştim. Fakat başından beri kafamı kurcalayan bir şey var.»

«Nedir? Açıkça sor. Yoksa emanetin içinde bulunanları mı soracaksın?»

«Hayır o değil... Çünkü şu aşamada söylenmesi gerekseydi söylerdin. Demek ki zamanını beklemeli.»

«Doğru!»

«Sorum şu.» dedi François, «Niçin ben?»

«Anlamadım.»

«Açıklayayım... Bu emanetin saklanması için başka birinin değil de benim seçilmiş olmamın gerekçesi nedir? Hatta istersen biraz daha açık sorayım. Bunun amcamın daha önce büyük üstat olmasıyla bir bağlantısı var mı?»

«Öyle bir bağlantı yok. Bu da nereden aklına geldi?»

«Nasıl gelmesin ki?... Zaten sen o nedenle önermedin mi benim de tarikata girmemi?»

«Hayır!... İlgisi yok. Seni uygun gördüğüm içindi.»

«Şimdi de uygun görüldüğüm için seçildim demek ki?»

«Buna seçilmek demeyelim. Çünkü yanlış olur. Bizde böyle işler tek bir kişinin yani büyük üstadın kararı ile yapılır. Ben seni uygun gördüm, o kadar.»

«Sana eskiden bir söz vermiş olduğum için.»

«İstersen öyle kabul edebilirsin.»

François çok zekî bir adamdı. Jacques de Molay'ın yanıtının ardında bir başka şey bulunduğunu sezdi. Madem bu görev çok önemliydi, bunu üstlenen kişi ardında gizlenenin ne olduğunu bilmeliydi. Bu onun hakkıydı.

«Niçin ben?» diye diretti. «Sana verdiğim söz bunun gerekçesi olamaz. Dilinin altında olanı çıkar. Öyle ki, ben de bu görevin önemini kavramış olayım. Söz vermiştim. Tamam. Sözümden dönecek de değilim. Ancak bu görevi niçin bana verdiğini öğrenmeliyim. Sakın aklına ilk gelen kişi olduğumu söyleme. Onu yutmam.»

Jacques zor durumda kalmıştı. Bir şey söyleyecekti; caydı. «Bunu sana anlatabilmek o kadar zor ki.» dedi.

«Bir dene istersen.»

«Benden bunu istemesen daha iyi edersin.»

«Hoppala!... İşte nedeni sorulacak bir söz daha.»

«Hem bir değil, iki nedeni var.»

«Ohooo!... Birincisinden başla.»

«Sana bunu açıklarsam, yüzün kızarabilir ama!»

«Sana göre ahlâksızca davranışlarımı ortaya döküp yüzüme vuracaksın anlaşılan.»

«Hayır!. Tam tersi.»

«Bana ahlâklı olduğumu söylersen yüzüm mü kızarır?»

«Ben öyle düşünüyorum.» dedi Jacques, «Fakat niçin öyle düşündüğümü de bilemem. Bizim bir Tapınak Şövalyesi olarak aldığımız eğitim, töremiz öyle düşünmeme yol açmakta olabilir. Birisi beni bana karşı överse, iki seçenek var demektir. Ya art niyetlidir ve beni kullanmaya çalışacaktır ya da iyi niyetlidir ama beni mahcup ettiğinin farkında değildir. Eğer ikincisi ise yüzümün kızaracağından korkarım.»

François, «Şunu mu demek istiyorsun?» dedi. «Sen beni iyi ve onurlu bir kişi olarak tanıyor, benden sana ve tarikatına hiçbir kötülük gelmeyeceğini öngörüyor, üstleneceğim göreve bağlı kalacağıma, emanete hıyanet etmeyeceğime güveniyorsun.»

«Evet!... Bunlar doğru ve dahası da var.»

«Üstelik bir zamanlar "hayırsız" olarak nitelediğin birisi için düşünüyorsun tüm bunları.»

«Evet!... Kimileri sana bin bir sıfat takabilir; "uçarının teki" olduğunu söyleyebilir ama ben senin nasıl zor bulunur, üstün düzeyde, kesinlikle güvenilir, temiz yürekli, mert, şahane bir insan olduğunu biliyorum.»

François yüzünün kızardığının farkına bile varmadı ama bir hıçkırık, kocaman bir yumru takılmış gibi oldu boğazına. Daha önce hiç kimseden böyle büyük bir övgü almamıştı.

Duygulandı. Ağlayacak gibi oldu. Bir konta yakışmazdı ağlamak. Elinden geldiğince kendini tutmaya çalıştı.

Jacques durumun farkındaydı. «Haklıydım, değil mi?» dedi, «Bana bunu söyletmemeliydin. Bak, ne hale geldin.»

«Zararı yok.» diye yanıtladı François, «İyi de oldu. Öyle iyi oldu ki sadece hakkımdaki düşüncelerini değil, daha birçok şeyi anlamış oldum. Bu, bana vereceğin göreve daha çok sarılmamı sağlayacaktır. Güç kazandım.»

«Böylece, bu görevi almayı kabul ettiğini anlıyorum.» dedi Jacques, «Şu halde artık bir sonraki aşamaya geçebiliriz.»

«Başka bir aşama daha mı var?»

«Evet! Sen görevi almayı kabul etmiş olabilirsin. Zaten bunu, ne olacağını bile bilmeden yıllar önce kabul etmiştin ama görevin sana verilebilmesi için bir diğer koşul var. İkinci aşama dediğim odur.»

«Peki! Ona sonra geliriz. Önce ikinci neden.»

Jacques, «Bunu, gerekecek olursa, o paketi açtığın zaman göreceksin.» dedi. Başka bir şey söylemedi.

«Bir ipucu vermek bile gerekmiyor yani!»

«Yooo!... O kadar da değil. Fakat uzun bir konu. Neresini nasıl anlatsam acaba?»

«Nasıl istersen anlat. Ben dinlerim.»

«Bundan çok yıllar önce tarikatımızın kendi içinde bir sorun yaşandı. Müslümanlar Kudüs'ü yeniden ele geçirdikten hemen sonra... Tam yılını istersen, 1188. Senin de bir aile bağlantın olan Jean de Gisors, o sıradaki büyük üstadımız Gérard de Ridefort'u görevden uzaklaştırmak için bir girişimde bulunmuştu. Haksız sayılmayabilir ama böyle bir iş yapmak ona düşmezdi. Çünkü büyük üstat belli bir kurul tarafından seçilerek belirlenir ve bir kez seçildikten sonra yaşam boyu görevde kalır, bilirsin. Papa bile karışamaz. Jean de Gisors bu girişiminde yalnız değildi. Ona destek verenler de vardı. Bir kriz doğdu. Tarikat sarsıntı geçirdi. Jean de Gisors ve onunla birlik olanlar, büyük üstadı düşüremeyince bir alay entrika çevirdi. Gérard de Ridefort ertesi yıl öldü ama yetkili kurul dağılmıştı. Örgütümüz iki yıl büyük üstatsız kaldı. Bir başka elin işe karışıp, seçici kurulu yeni baştan oluşturması gerekti.»

Jacques sözüne ara verip, bir nefes aldı. Testiden maşrapaya su doldurup içti.

François kulak kesilmiş, hiç sesini çıkarmadan devam etmesini bekliyordu.

«Amcan Akkâ Kalesi'nde şehit düştüğü zaman da benzer bir olay daha yaşadık. Gerçi bir büyük üstadımız vardı ama hem görevi gönülsüz olarak üstlenmiş hem de yaşlı ve hasta olduğu için işlerimiz ortada kalmıştı. Ben seçildiğim sırada önümüzdeki günlerde ortalık karmakarışık olmuştu. Toparlayana kadar akla karayı seçtim.

Şimdi ise az önce anlattığım kritik ortamdayız. Gelecek günlerin bize ne getireceğini bilmiyoruz. Geleceğimizi sağlama bağlamak için aldığımız önlemler var ama bunlar yetmeyebilir. Tarikatımız yine sıkıntıya düşebilir. Başsız kalabilir. O zaman, arta kalanlarımızı gerektiğince yönlendirecek biri çıkmazsa, herkes kendi kafasının doğrultusuna gitmeye kalkışabilir. Anarşi çıkar. Bu nedenle, tarikatın dışında birini görevlendirmenin yararlı olabileceğini düşündüm. O kişinin de güvenebileceğimiz biri olması gerekirdi.»

Jacques bu noktada durdu.

François «Fakat bu çok önemli bir görev, üstelik çok ağır bir sorumluluk değil mi?» diye sordu.

Jacques «Evet, öyle!» dedi, «Fakat bunu sen istedin.»

«Ne münasebet!... Bu senin işin. Ben istemedim.»

«Soran sen değil miydin?... Bunları önceden öğrenmek için diretmeseydin, görevi yerine getirmek gerektiği zaman ihtiyaç duyduğun bilgi ile birlikte bunu da öğrenmiş olacaktın. Zaten belki tüm bunlar boşuna olacak ve senin de hiçbir şey yapman gerekmeyecek. Dua edelim öyle olsun. İşler yolunda giderse, emaneti geri getirirsin ya da bakarsın ben gelip alırım. Bütün bunlar sadece en kötü olasılığı da düşünerek bir önlem almaktan ibaret; başka bir şey değil. Şimdiden herhangi bir sorumluluk yüklenmiş olmuyorsun. Gün ola, harman ola.»

«Peki, emaneti açtığım zaman ne yapacağım?»

«Dedim ya!... Sana bunları anlatmak bile gerekmezdi. Tek bilmen gereken, benim başıma bir şey gelecek olursa emaneti açacağındır. Ne yapacağını o zaman anlayacaksın.»

François, «Peki.» dedi, «Buna göre, şimdi şu az önce sözünü etmiş olduğun ikinci aşamaya geçelim istersen.»

Jacques de Molay'ın "bir sonraki aşama" dediği, tarikatın olmazsa olmaz sayılan kuralları ile ilgiliydi.

Bir Tapınak Şövalyesi hatta büyük üstat bile tarikata ait olan bilgi ve nesneleri dışarıdan birine veremezdi. Yemini vardı. Bunun için, François de Beaujeu da yöntemine uygun olarak yemin etmeli, şövalye niteliğini almalıydı.

Jacques, işte bunu ona nasıl söyleyeceğini, onu nasıl ikna edeceğini bilemiyordu. Vermiş olduğu söze güvenerek bir kez denemeye karar vermişti. Görevi kabul edeceğinden emindi; nitekim bu noktaya kadar yaptıkları görüşme de bunu gösteriyordu ama François resmen şövalye niteliğini de almaya yanaşmayabilirdi. Gerçi Jacques kendince buna bir çıkar yol bulmuştu ama bakalım François razı olacak mıydı?

Nasıl olsa söyleyecekti. Bu işlerin yapılabilmesi için bir törene katılması gerektiğini, Tapınak Şövalyelerine özgü yemini etmesi gerekeceğini açıkladı. Buna tepki göstereceğini, *«Olmaz! Yapmayacağımı biliyorsun. Benden bunu isteyemezsin.»* gibi bir şey demesini bekliyordu.

Hayret!... François hiç sesini çıkarmadı.

Jacques şaşırdı. Ona bunun bir formalite gereği olduğunu, yaşamında herhangi bir değişiklik olmayacağını söyledi.

François «Boşuna dil dökme.» dedi, «Daha önce bu konuda ne konuşmuş olduğumuzu ikimiz de anımsıyoruz. Ben konuyu anladım. Sen de benim yemin etsem de etmesem de neyi yapıp neyi yapamayacağımı çok iyi biliyorsun.»

«Merak etme. Senin için yemin kapsamını değiştirip bu özel duruma göre bir ayarlama yapacağız.»

«Gerek yok. Ötesi, yeminime bağlı kalmadığım için benden şövalye niteliğini geri alırsınız, olur biter.»

Bu kez Jacques karşı çıktı. «Olmaz! Oyun oynamıyoruz.» dedi, «Hiç kimse, senden gönülden isteyerek yapmayacağın ve yapmayacağını da önceden bildiğin bir şey için yemin etmeni isteyemez. Öylesi hiç işine gelmez, değil mi?»

«Doğru... İşime gelmez ama şu anlattıklarından sonra ben ona da razıyım.»

«Bu sana onur kazandırabilir ama beni rahatsız eder. Buna izin veremem. Yemin metni uygun bir şekilde değiştirilecek ve senin için özel olarak ayarlanacaktır.»

François «Büyük üstat nasıl isterse öyle olur.» dedi.

Jacques buna kahkahalarla güldü. Özellikle şu son birkaç günde bu sözü o kadar çok duymuştu ki.

Nöbetçiye seslendi. Geoffroy'un çağrılmasını istedi.

Yemin töreni hemen bu gece yapılmalıydı ki François da emanetleri teslim alıp bir an önce Paris'ten uzaklaşsın. Hiç kimse onun da artık bir Tapınak Şövalyesi sayıldığını bilmesin.

Öyle oldu. Büyük üstadın dileği uyarınca François için bir tören düzenlendi.

Bu tören Paris'te yapıldığı için, Tapınakçıların geleneği uyarınca herkesten önce buradaki karargâhın üstadı Pierre d'Aumont hazır bulunmalıydı ama ortalıklarda yoktu. Şimdi kim bilir ne işin peşindeydi. Yapacakları, burada bulunmasından çok daha önemliydi.

Hazine Gitti Gider

Pierre d'Aumont, büyük üstadın verdiği görevi üstlendikten sonra masa başına oturup, saatlerce kafa patlattı. Fransa başta olmak üzere Avrupa haritalarını inceledi. Ölçüp biçti; hesaplar yaptı. Seçenekleri karşılaştırdı. Şöyle düşünüyordu:

«Hazineyi götürmek üzere öyle bir yer bulmalıyım ki, hem yol güvenli olsun hem Kral Philippe oraya ulaşamasın.

Görünüşe bakılırsa, Fransa'nın hiçbir yanı güvenli sayılmaz. Belki güneyde, Pirenelerin eteklerinde bir yer ya da Provénce bölgesindeki mağaralardan biri düşünülebilir. Ancak, oralara ulaşmak için hayli uzun süre karada yolculuk etmek, üstelik önceden gidip yer seçmek ve hazırlık yapmak gerekir.

Kral hazineyi Paris'te bulamayınca her yere saldıracak. Ne kadar zor olursa olsun, kendi toprakları içindeki bir mağarayı da keşfedebilir. Demek ki, hazineye ulaşamaması için önceden başka çalışmalar da yapmak gerekir. Buna zaman yok.

Ücra bir köşeye götürülüp gömülse...

Aynı şey... Ne kadar sıkı önlem alınırsa alınsın, ya bir gören olursa!... Üstelik sonra hemkendisi *hem bu işte çalışacak olan şövalyeler ne yapacak?... Eninde sonunda yakayı ele vermekten nasıl kurtulacaklar? İçlerinden bir teki bile yakalanıp konuşursa, tüm çabalar boşa çıkar.*

Anlaşılan en sağlamı, büyük üstadın dediği gibi, hazineyi Fransa dışına çıkarmak olacak. Kralın ulaşmasını engellemenin başka çaresi yok.»

İyi de, nereye kaçıracaktı?

«En yakını ve en kolayı kuzeyde Normandiya, hatta belki Felemenk ya da doğuda Lorraine olur. İkisi de uzak sayılmaz. Hatta Lorraine çok daha güvenli sayılır; çünkü Lorraine dükü öteden beri Fransa kralı ile geçinemiyor.

Diyelim ki, en uygunu Lorraine... Peki ama orada nereye?

Dükün koruması altında olan bir yere konamaz ya!... Fransa kralı, bunu öğrenir öğrenmez tüm ordusuyla saldırıya geçer. Savaş bile çıkarır. Lorraine dükünü korumak bahanesiyle Kutsal Roma İmparatoru Albert de bu işin içine karışır. Sonra ayıkla pirincin taşını... Düşün hazineyi nasıl koruyacağını.

Koruyamazsın... Başında bir Fransa kralı varken bir de öte yandan Alman asıllı imparator çıkar.

Felemenk ya da Normandiya'ya gidersen, bu kez de nereye gitmiş olduğun öğrenilir öğrenilmez, kuzeyden de İngiltere kralı sıkıştırmaya başlar.

Deniz yolu çok daha güvenli olur. Karada ne kadar çok kalınırsa risk o kadar artar. Fakat böylesine değerli bir hazine ile sürekli olarak denizde dolaşamayız ya! Hem Philippe hazinenin deniz yolu ile kaçırıldığını öğrenir öğrenmez, tüm donanmasıyla peşimize düşecektir.

Fransız donanması pek güçlü değil. Başa çıkabiliriz. Ancak ne yapıyoruz? Hazineyi mi kaçırıyoruz, savaşa mı girişiyoruz. Büyük üstadın baştan beri üzerinde durduğu konu savaşmamak değil mi?»

Bu mantık silsilesiyle düşününce, ne yapılması gerektiği de kendiliğinden ortaya çıktı: Hazineyi La Rochelle'de bir gemiye yükleyip denize açılmak. Fransa kralının kolayca ulaşamayacağı güvenli bir yere gitmek. Gerçi Le Havre gibi çok daha yakın limanlar da vardı ama oralarda bir de gemi ayarlamak gerekirdi. Oysa La Rochelle'de Tapınakçıların filosu hazır bekliyordu. En azından birkaç gemi olmalıydı. Birini alabilirdi.

Fakat orada Fransa kralının bir iki kalyonu da vardı. Kendi gemileri ise, hafif ticari teknelerdi. Gerçi bir kez açılınca kimse arkalarından yetişip yakalayamazdı ama denizin ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Hele okyanusta.

Bunun için Pierre bir başka önlem daha almayı düşündü. Bir oyun... Olabildiğince çok sayıda, hatta limanda kaç gemi varsa hepsini birden aynı anda yola çıkarmak ve her birine ayrı ayrı birer rota tutturmak... Böylece, kazara peşlerine düşen olsa bile hangi gemiyi izleyeceğini şaşırsın.

Hazineyi taşımak için dört beş katır ile bir o kadar şövalye yeterdi. Fakat paldır küldür gidilmemeli, güvenlik önlemleri de alınmalıydı. Şöyle düşündü:

«Önce hazineyi başka ticari malların arasına karıştırmalı. Tek bir konvoyla da götürmemeli. Bu çok riskli olur. Birkaç ayrı konvoya dağıtmalı.

Dört ayrı konvoy yapalım. Her konvoy üç katırdan oluşsun. Bir de yedek koyarız; eder dört. On altı katır gerek. Bunu hemen bulmak zor olur. Bir de ortaya çıkıp katır aramak olmaz. Dikkat çeker. Olabildiği kadar. Birkaç at kullanırız katır yerine. Yük dağıtılınca çok ağır çekmez.

Her konvoyu, katırcı kılığına girmiş bir şövalye kardeşimiz ile tüccar kılığına girmiş bir diğer şövalye kardeşimiz götürsün. Güvenlik önlemi olarak her konvoyu ayrıca üç dört şövalye kardeşimiz korusun. Demek ki en çok yirmi dört şövalye gerek. Böylece büyük üstadın belirttiği sayıyı aşmamış oluyoruz.

Her konvoy ayrı bir güzergâh tutmalı. Yol boyunca sürekli olarak izlenmeli. Donanımlı şövalyeler, kâh konvoyun önü sıra gidip yolun durumunu gözden geçirmeli kâh yeterince uzaktan çevresinde dolaşmalı.

Konvoylar limana aynı anda değil, aralıklı olarak birbiri ardınca varmalı. Bunun için de, hangi konvoyun hangi yoldan gideceğini, her birinin yolunun aşağı yukarı ne kadar süreceğini hesaplayıp, buradan ona göre yola çıkmalarını sağlamalıyım.

En kestirme yol bile iki gün çekecektir. Gece gündüz, hiç durmadan gitmeleri de olmaz. Hayvanlar dinlenmeli. Bir saldırı olasılığını düşünürsek, gece daha güvenli olur. Onun da başka riskleri var. En azından, şövalyeler konvoyu iyi izleyemeyebilir; çevreyi kontrol etmekte hayli zorlanır. Acaba nasıl yapmalı?... Geceleri mi yol alalım, yoksa gündüz gözüyle mi gidelim?

Galiba en iyisi şöyle: Günü ikiye bölelim. Her konvoy sabah erkenden çıksın. Öğleye doğru mola versin; dinlensin. Akşama doğru yine yola koyulup, karanlık çökene kadar ilerlesin. Sonra yine günün ağarmasını beklesin.

Yol boyunca tüm ihtiyaçlarımızı yanımızda taşıyalım. Hiçbir yere uğramayalım. Bir de şöyle bir kural koyalım: Bu yolculuk boyunca şarap içmek yasak.»

Şövalyeleri şarapsız bırakmayı öngörünce, kendi kendisine sordu: *«Ölçülü olurlarsa bir sorun çıkar mı?»*

Yanıtı şöyle oldu: *«Kışlada ya da kampta oldukları zaman bunu kontrol altına alabilirsin. Dışarıda sen hangi şövalyenin şarabı ölçülü içtiğini gördün bu güne dek?»*

Şövalyeleri iki üç gün için bile olsun şarapsız bırakmaya gönlü razı olamıyordu. *«Yanlarındaki şarap az miktarda olursa, ister istemez ölçülü olurlar, değil mi?»*.

Bazı zaman ne kadar da yufka yürekli olabildiğine şaşırdı. Şimdi iki kişilikli olmuş, kendi kendisiyle oynuyordu. Bir yanda komutan Pierre, karşısında şövalye Pierre.

Şövalye Pierre, hiçbir akşam şarapsız yapamazdı. Komutan Pierre istediği kadar talimat vermiş olsun. Şövalye Pierre, izin verilmiş olduğu için ilk gün hepsini bitirirdi. Sonra matarasını doldurmak amacıyla birkaç dakikalığına yol üzerinde bir yere uğramaya kalkışırdı. Bu mutlaka öyle olurdu.

Komutan Pierre ağır bastı. Yol boyunca şarap kesinlikle yasak. İki üç gün şarap orucu tutulacak. Kafalar ayık olmalı. Gemiye bindikten sonra, zil zurna olana kadar, hatta çatlayana kadar içebilirler.

Harita üzerinde her konvoyun hangi güzergâhı izleyeceğini, ne kadar zamanda gidebileceğini saptadı. Bir ara kendi kendine hayran kaldı. Bunları nereden ve nasıl öğrendiğini düşündü. *«Elbette bilirsin.»* dedi. Yıllarca oradan oraya yük taşıtmış, bu gibi hesapları yapmaya alışmıştı. *«Amma çok koştururdum ha!... Aslında belki öylesi çok daha iyiydi. Sonra beni komutanlığa getirdiler. Hele bir de bölge sorumlusu olarak atadıkları zaman çakılıp kaldım. Paslandım.»*

Başka düşüncelere de daldı. Nostaljik düşünceler. *«Hepimiz, gece gündüz demeden nasıl da çalışırdık. Şimdi de gençler bizim gençliğimizdeki gibi çalışıyor.»*

Sanki Fransa Kralı Philippe karşısındaymış gibi ona yumruk sallayarak bağırdı: «Sen biliyor musun bu hazine nasıl oluştu? Öyle senin gibi durduk yerde değil. Bu bir emek birikimidir. Fakat sen bunu anlayamazsın. Hiç çalışmadın ki. Sadece hazıra kondun. Bir de bizim hazinemize göz diktin. Utanmaz herif.»

Kendisini kaptırıp çok yüksek sesle bağırmış olsa gerek ki, nöbetçi koşup geldi. «Buyur komutanım. Bir dileğin mi var?»

«Yok bir şey.» dedi. «Sen işine bak.»

Nöbetçi çıkınca, Fransa kralına nanik yaptı: «Öyle yağma yok. Hazine yerine hava alacaksın, hava.»

Hesaplarına döndü. Zor zoruna, ucu ucuna bağlanıyordu.

La Rochelle'deki gemilerin okyanusa çıkmak üzere önceden hazır edilmesinin yararlı olacağını düşündü. Gerçi oraya varınca, *«Büyük üstadın buyruğu uyarınca bu malı gemiye yükleyip hemen açılacağız.»* dese de olurdu ama bundan ötürü gecikmeye uğrayabilirlerdi. Denizde ne kadar kalacaklarını da bilmiyordu. Gemilere yeterince erzak yüklenmiş olmalıydı. En azından bir ay yetecek kadar. Çok mu olurdu? *«Zararı yok. Eksik olmasın da... Fazla mal göz çıkarmaz.»* diye düşündü.

Büyük üstadın adıyla La Rochelle limanındaki kaptanların komutanına şifreli bir mesaj yolladı. Tüm gemilerin hayli uzun bir yolculuk için hazır edilmesini, yeterince erzak ve içecek sağlanmasını istedi. Böyle yazınca, *«Hayli uzun bir yolculuk ne demek?... Bunu anlayacak mı acaba? Nereye gideceğimizi de yazsam mı?»* diye düşündü ama bundan hemen caydı. *«Olmaz! Nereye gideceğimizi hiç kimse bilmeyecek. Ben bile... İyisi mi, boş ver!... Her ne anlarsa ona göre hazırlık yapsın. Hazırlıksız olmaktan daha iyidir.»*

Mesajı göndermeden önce içine kurt düştü. Büyük üstadın adını kullanmak için ondan izin almamıştı. *«Kızar mı acaba?»* diye düşündü. *«Hayır! Aksine, asıl izin istersem kızabilir.»*

* * *

Bu işe Pierre ile birlikte katılacak olan şövalyelerin her şeyi, ayrıntısıyla bilmesi gerekmiyordu. Ne kadar çok kişi bilirse, risk o kadar artardı. Elbette hazineyi çıkaracak olanlar öğrenecekti. Bundan kurtuluş yoktu. Bunun için, seçtiği birkaç şövalye ile özel bir toplantı yaparak, onlara bilgi verdi.

Hazineyi sarıp sarmaladılar. Başka mallarla da karıştırıp, dört ayrı partiye böldüler. Özellikle geceleri, hiç kimseye belli etmeden çıkardılar. Heybelere yerleştirip katırlara yüklediler.

Şövalyelerden kimisi, bir tüccar ya da katırcı gibi giyindi. Bundan hoşlanmamış, ağırlarına gitmişti. Görev gereği olduğu için kabullendiler. Kendi atlarından başkasına binmeye ise hayli soğuk baktılar. Pierre çok üstelemedi. Sivil gibi görünecek olanlar nasıl olsa atlarının koşumlarını değiştirmek zorundaydı.

Pierre, *«Ne olur ne olmaz!»* diye düşünerek, sivil giyinecek olanların da kılıçlarını yanlarında taşımasını öngörüyordu. Fakat bunu başaramadılar. Üstlerine birer manto giyseler de, kılıçlarını gizlemekte güçlük çekiyorlardı. Böyle bir işe hiç alışmamışlardı. Birkaç kez denediler. Olmadı. Bu işe bir çıkar yol bulamayınca, Pierre en az bir kama ya da hançer taşımalarına razı oldu.

Ayrı ayrı konvoylar halinde ve ayrı ayrı güzergâhlardan La Rochelle limanına doğru peyderpey yola çıktılar.

Her şey yolunda gitti. Hiçbir aksaklık olmadı.

Pierre, son parti yola çıkmadan, bomboş kalmış olan kasa dairesini kapatmadan önce son bir kez daha dolaştı. İç kapıyı kapattı. Dış kapıyı kilitledi. Ahıra gitti. Anahtarı örsün üzerine koyup bir balyoz ile iyice ezdi. Nalbant ocağına attı.

En son hareket eden konvoya kalmıştı ama yaptığı hesaba göre en kestirme yoldan gideceği için hepsinden önce varmış olacaktı. Böylece orada yapılması gerekebilecek olan işleri de gözden geçirebilecekti. Her işi tek başına üstlenmek istemezdi; paylaşabilse çok daha iyi olurdu ama bu durumda gemiye binene kadar böylesi gerekiyordu.

Paris'ten La Rochelle limanına kadar, başlarına tek bir olay geldi. Varış sırasına göre sondan ikinci konvoyun bir devriye mangası ile karşılaşacağı tuttu.

Konvoyu durdurdular. Manga komutanı, biri katırcı, diğeri tüccar kılığına girmiş olan şövalyelere ahret soruları yöneltti. Nereden geliyorlar; nereye gidiyorlar; ne taşıyorlar gibi...

Yanıtları kuşkulu bulmuş olsa gerek ki, yükü görmek istedi.

Askerler heybeleri kurcalamaya girişince, katırcı kılığındaki şövalye az ilerdeki tepenin üzerinden olan biteni gözlemekte olan şövalyelere, destek isteme işaretini verdi. İkisi kamalarını çekerek askerlere saldırır gibi bir girişimde bulunurken, diğerleri yetişti. Askerler, doludizgin ve bir yandan da «Savulun!» diye bağırarak üstlerine doğru gelen Tapınak Şövalyelerini görünce öyle korktu ki, bir tek altlarına kaçırmadıkları kaldı. Sanki çok yanlış bir iş yapıyorlarmış gibi ellerini kaldırıp kendilerini yere attılar. Bağışlanmak için yalvarmaya başladılar.

Şimdi ne yapacaklardı?... Konvoylara haydut ya da çapulcu gibilerin saldırabileceği düşünülmüş ama devriyeler hiç hesaba katılmamıştı. Ne aksilik!...

Kralın askerlerini öldüremezlerdi. Adamların hiçbir kusuru yoktu. Onları orada bağlayıp bırakamazlardı. Manga devriyeden dönmeyince, onları aramaya çıkanlar olacaktı. Bağlayıp bir yere saklamalıydılar. Gerçi yakınlarında uygun bir yer de yoktu ama olsa ne fark ederdi ki?... Ha öldürmüşsün ha sıkıca bağlayıp kimsenin bulamayacağı bir yerde ölüme terk etmişsin. En akla yatkın iş, tutsak edip yanlarında götürmek, bu çevreden bir an önce uzaklaştırmaktı. Öyle yaptılar. Bereket, manganın devriye gezdiği alanın La Rochelle ile ilgisi yoktu. Arama başlayana kadar onlar çok uzaklaşmış olacaktı. Askerlerin böyle paketlenip götürülmüş olabileceği de kimsenin aklına gelmezdi.

Limana varınca, olan biteni anlattılar. Pierre, bu konvoyun hayli kalabalık bir şekilde geldiğini zaten görmüş, ne olduğunu anlayamadığı için şövalyeleri olası bir saldırıyı karşılamak üzere hazır hale getirmişti.

Tutsak edilen askerlerin bağlı olarak gemilere yüklenmesini söyledi. Tam dediğini yapmak üzereydiler ki, «Hayır! O gemiye değil.» diye seslendi. Bir başkasını gösterdi: «Şuna. Hatta onları ikiye bölün. Yarısını şu gemiye, yarısını da şuna yerleştirin.»

Bu serüveni yaşayan konvoyun başındaki şövalye tedirgin olmuştu. «Acaba şöyle bir geriye doğru gidip son konvoyun ne durumda olduğunu kontrol etsek mi? Devriyeler dönmeyince başlarına bir şey gelmesin!» dedi.

«Dertlenme!» diye yanıtladı Pierre, «Bir şey olmaz. Hem güzergâhları apayrı hem onlar da bir devriye ile karşılaşırsa aynı şeyi yapar. Bize de iki gemi daha ayarlamak kalır.»

Demeye kalmadı. Son konvoyun da sağ salim yaklaştığını gördüler.

Pierre, daha önce yapmış olduğu gibi en son partiyi de belli bir tarzda belirlemiş olduğu gemilere yükletti. Sonra şövalyeleri toplayıp, kimin hangi gemiye bineceğini bildirdi. Buna göre, bazı gemilere tayfa dışında hiç kimse binmeyecekti.

Gemi kaptanları ile ayrı ayrı görüştü. Her birine tutacakları rota hakkında talimat verdi. «Rota böyle ama denizin ne olacağı, ne göstereceği belli olmaz. Ötesi sizin işiniz. Bildiğiniz ya da uygun düştüğü gibi yaparsınız.» dedi.

* * *

12 Ekim Perşembe sabahı güneş doğmadan, topluca hareket edilecekti.

Fakat o sabah bir sürprizle karşılaştılar.

Limanı sis basmıştı.

Kaptanların başındaki şövalye, bu durumda denize çıkmanın tehlikeli olabileceğini söyledi.

Pierre, «Ne önerirsin?» diye sordu.

«Sisin dağılmasını bekleyelim.»

«Ne zaman dağılır?»

«Belli olmaz... Belki güneş yükselince, belki daha sonra.»

Pierre, «Hayır! O bizim için çok daha tehlikeli olur.» dedi. «Burada ne kadar kalırsak başımızın derde girmesi riski de o kadar artar. Hemen çıkmalıyız.»

«Yelken açamayız ama... En azından koydan çıkana kadar ağır ağır kürekle gitmek gerekir.»

«İyi ya! Öyle yapalım.»

«Kürek çekmeye yeter sayıda tayfa yok.»

«Ne demek yok?» diye kızdı Pierre. «Biz burada armut mu topluyoruz? İstisnasız herkes kürek başına geçecek. Hatta şu gemilerdeki askerler bile. Hemen çıkıyoruz.»

«O zaman gemileri art arda dizmemiz gerek. Hepsi bir öncü gemiyi izlemeli.»

Pierre sert bir sesle, «Bak, ben bu işlerden anlamam.» dedi. «Ne yapılması gerekiyorsa hemen yap. Bir an önce çıkalım.»

Şafak sökerken, tüm gemiler topluca halatlarını çözüp demir aldı. Fenerlerini yaktılar. Sis içinde batıya doğru kürek çekerek birbirlerinin peşine takılmış olarak ağır ağır ilerlediler.

Koydan çıkarlarken sisin yoğunluğu giderek azaldı.

Pierre, ortalardaki gemilerden birindeydi. İyice aydınlığa çıkıp göğü gördüğünde, kaptan köprüsünden diğerlerine «Haydi, yolumuz açık olsun.» diye seslendi.

Kendi gemisinin kaptanına « Yelkenler fora!» diye bağırdı.

Kaptan ona şaşkınlık içinde bakıyordu. «Yanlış bir şey mi söyledim? Ne bileyim ben!. Denizci değilim ki.» dedi. «Siz her nasıl diyorsanız işte öyle... Tam yol ileri.»

* * *

Bu gemilerin rotasını, böyle durup dururken hepsinin birden niçin ve nereye gittiklerini bilen yoktu.

Şövalyeler bile nereye gittiklerini bilmiyordu. Sadece Pierre kafasına bir şey takmıştı. Diğerlerine söylememişti.

Birkaç gün sonra, Fransa kralının askerleri ülkenin her bir yanında olduğu gibi La Rochelle'de de soruşturma yapmaya geldiklerinde, Tapınakçıların filosunun birkaç gün önce gitmiş olduğunu öğrendi.

Gitti gider.

Kıyıdakilerin hiçbirinin bir bildiği yoktu. Sadece bir balıkçı teknesinin kaptanı şunları anlattı:

«Avımızı bitirmiş, dönüyorduk. Gün ışımak üzereydi. Tam fenerleri söndürmüş ve artık koya girmek üzereydik ki, limanı sis basmış olduğunu gördük. Biraz ağırdan aldık. O sırada sisin içinden fenerleri yanan bir gemi belirdi. Ağır alıp yol verdik; geçmesini bekledik.

Tam «Geçti. Limana girebiliriz.» diyorduk ki, ardından bir gemi daha göründü. Sonra bir daha. Bir daha.

Bunca yıllık denizciyim, hiç bu kadar çok gemiyi birden seyir halinde görmemiştim. Tam 18 tekne saydım. Hatta daha da olabileceğini düşünüp bekledim. Hayır!. Hepsi o kadardı. Açık denize çıkıyorlardı.

Az sonra makara seslerini duyduk. Yelken açıyorlardı. Öyle şaşırmıştık ki, bir süre daha orada oyalanıp arkalarından onları izledik. Uzaklaşmışlardı ama hayal meyal kimilerinin güneye kimilerinin kuzeye doğru dümen kırdığını gördük.»

İşte hepsi bu kadar.

Başka hiçbir bilgi yok.

Balıkçı kaptanın dediği doğruysa, bundan çıkarılabilecek tek sonuç, bazı gemilerin güneye, bazılarının kuzeye doğru gittiği.

Daha sonra o gemilerden hiçbiri geri dönmedi.

Hiçbirinin ne yöne gittiği de öğrenilemedi.

Ne Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques de Molay, ne yardımcısı Goeffroy de Charnay ne de sonra yakalanan Gérard de Villiers ile Hugues de Pairaud bu konuda herhangi bir şey biliyordu. Bilseydiler, böylesine dayanılmaz işkencenin altında söylemiş olurlardı.

Tapınakçıların hazinesi gitti gider.

Götürenin kimliğini öğrenmek zor olmamıştı. Hatta birlikte giden Tapınak Şövalyelerinin adları bile belirlenmişti.

Fakat hiçbiri ele geçirilemedi.

Hazinenin nereye götürüldüğüne ilişkin kuşkular vardı ama hiçbir kanıt olmadığı için, bu bir "bilinmez" olarak kaldı.

Philippe Çıldırsa Yeridir

Gerçi Fransa Kralı Philippe ülkesindeki tüm Tapınakçıları tutuklatmıştı ama hazineyi ele geçirmek yerine sadece avucunu yaladı. Ne bir tanecik olsun altın ne herhangi bir belge bulabildi, ne Paris'te ne herhangi başka bir yerde…

Bu arada kimi şövalyeler büyük üstadın talimatı dışına çıkarak Fransa'dan kaçmıştı, kimisi İngiltere'ye, kimisi Orta Avrupa ülkelerine… Marsilya'da demirli duran gemilerine binip Akdeniz'e açılanlar da olmuştu. Büyük üstat, talimatında sadece direniş gösterilmeyeceğini söylemişti; *"Hiçbir yere gitmeyecek, kaçmayacaksınız."* dememişti ki…

Kaçmak!... Bu, şövalyelere yakışmayan bir suçlama olurdu. Onlar kaçmıyordu ki… Şimdilik Fransa'yı terk ediyorlardı.

Böylece, 1307 yılının 3 Ekim günü Tapınakçıları tutuklamaya girişen kralın askerlerinden kimisinin işi kolaylaştı.

Sonunda yakalanması gerekenden daha az sayıda şövalye ele geçmişti ama bunu yüzdeye vurmak olanaklı değil… Çünkü o sırada Fransa'da kaç Tapınak Şövalyesi bulunduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kendileri bile...

Fransa kralı açısından şövalyelerin hepsini tutuklamak da bir bahaneydi. Aslında sadece hazine ile şu ya da bu şekilde ilgisi olanların yakalanması yeterdi ama bunu kimseye anlatamazdı.

Entrika söz konusu olduğunda, hiç kimse öyle kolay kolay Philippe'in eline su dökemezdi. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı çökertip hazinelerine el koymak için yıllar önce hazırlanmaya başlamıştı. Çok iyi bir plan yapmıştı. Şu fiyaskoya bakın!...

İyice hırçınlaştı. Şövalyelere yapılan işkenceleri yakından izliyor, hiçbirinin ağzından doğru dürüst bir sözcük çıkmayınca hırsından deliye dönüyordu. Kendisine soracak olursanız, onun şimdi çekmekte olduğu acı yanında şövalyelerin maruz kaldığı bedensel eziyet çocuk oyuncağı kalırdı. Madem kendisini bu hale sokmuşlardı, çok daha ağırına bile müstahaktılar.

Lânetler olsun!... Neredeydi bu hazine?... Ne zaman ve nasıl kaçırıp götürmüşlerdi? Yoksa zaten Paris'te değildi de onu mu kandırmışlardı? Olamazdı. İşkence edilen şövalyelerden birçoğu hazinenin burada bulunduğunu söylemişti. Belki başka yerlerde ve kimi şövalyelerin üstünde de emaneten biraz para olabilirdi ama öyle bir tutarın esamisi okunmazdı. Hatta kasa dairesinin anahtarının kimde olduğunu söyleyenler bile çıkmıştı.

Philippe «Bulun bana şu Gérard de Villiers denilen herifi.» diye bağırdı, «Nerede olursa olsun bulun. Her yeri arayın. Sıçan deliklerini bile araştırın.»

Tapınakçıların bir diğer haznedarı daha olduğunu söylediler; Hugues de Pairaud adlı genç bir şövalye. Philippe, Gérard ile birkaç kez görüştüğü için onu tanıyordu. Ötekini duymamıştı. «Her kimse, o yeni yetmeyi de bulup getirin!» diye haykırdı.

Onları bulacaktı da ne yapacaktı ki!... Başta yakalasaydı, kasa dairesinin açılmasında işe yarayacaklardı. Fakat Philippe oraya giremeyince zaten tüm karargâhı berhava ettirmişti. Orada hiçbir şey yoktu. Şimdi tek yapabileceği şey, hazineyi nereye götürdüklerini öğrenmekti. Tapınakçıların hem büyük üstadı hem yardımcısı, birbirlerinden ayrı ayrı olmak üzere, onunla alay edercesine hazinenin kaçırılmış olduğunu itiraf etmişti. Üstelik bunu daha sorgulamanın en başında, zor kullanılmasına gerek bile kalmadan söyleyivermişlerdi. Bu işi yapmak üzere görevlendirilen kişinin adını da vermişlerdi. Fakat onun nereye gittiğini bilmediklerini ileri sürüyorlardı. Philippe'in buna bir türlü inanası gelmiyordu. *«Nasıl en baştaki adam yani büyük üstat böyle çok önemli bir şeyi bilmez. Pierre d'Aumont da kim oluyor?»* diye düşünüyor, bu işin içinden çıkamıyordu. Böyle bir iş kafasına yatmıyor, bir türlü inanamıyordu.

Philippe, Pierre d'Aumont'u tanımıyor değildi. Son yıllarda Paris ve çevresindeki karargâhları onun yönettiğini biliyordu. Fakat nasıl olup da tek bir kişiye böylesine güvenilebileceğine aklı ermiyordu. Olacak şey miydi? Bunun için, hem Gérard hem o çaylak -adı her neyse- bir an önce bulunmalıydı. Onlardan çok önemli bilgiler alacağından emindi. Yoksa niçin her ikisi birden Pierre d'Aumont ile birlikte ortalıktan yok oluversin!

Bu arada, hayretler içinde kaldığı bir şey daha öğrendi. Yakalanan şövalyelerden birçoğu, sanki ağız birliği etmişçesine aynı şeyi söylemişti. Bu operasyonu çok önceden biliyorlarmış.

Aklı durdu. Buna da inanası gelmedi. *«Peki ama niçin böyle kuzu kuzu teslim oldular?... Bu tutumun ardında da başka bir şey mi var acaba?»* diye düşündü. Yanıt bulamadı. Büyük üstat çok zayiat olmasın diye böyle yaptıklarını söylemişse de, ona inanmadı. *«Hadi oradan!... Sanki başka bir zaman çatışmaya girildiğinde adam ölmüyor. Bunlar mutlaka söyletemediğimiz bir dolap döndürüyor ama ne?»* diye düşündü.

Akıl hocası Guillaume de Nogaret, «Şövalyelerden hiçbirini yitirmeden kurtulmak istiyorlar da ondan.» dedi.

«Nereye kurtuluyorlar? Hepsini kıskıvrak yakaladık. Şimdi nasıl kurtulmayı umuyorlar ki?»

«Herhalde papaya güveniyorlar.»

Philippe'in hiç güleceği yoktu aslında ama bu söz üzerine gülmekten kendini alamadı. «Papa benim dediğimden bir gıdım bile dışarıya çıkamaz.»

«Bunu onlar da bilir. Dolayısıyla sadece papaya değil, bir de kardinallere güvenmekte olabilirler.»

Philippe, «O zaman güvendikleri o dağlara nasıl kar yağmış olduğunu da görecekler.» dedi. «Ne papa ne de kardinaller bana dokunabilir. Onları elimden kurtaramazlar. Bunun için önce o hazineyi bana getirip teslim etmeleri gerek. Sonra düşünürüz.»

«Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Seni zorlayabilirler.»

«Hıristiyanlığa ihanet etmiş olan bu sapkınları koruyarak, ülkemde Tanrı'nın tek elçisi olan bana karşı çıkacaklarını mı söylüyorsun? Yapamazlar. Yapamayacaklarını göreceksin.»

Guillaume, «Ha, şu konu!» dedi.

Philippe, «Evet o!» diye doğruladı «Madem Tanrı benim Fransa kralı olmamı istedi, o zaman ben de bu ülkede onun tek elçisiyim. Papa da kardinaller de bana vız gelir. Hepsi benim altımdadır ve benim dediğimi yapmak zorundadır. İşte o kadar.»

Buna karşın her ne yaparsa yapsın, her neyi denerse denesin Tapınakçıların hazinesini, üstelik söz konusu üç kişiyi hiçbir yerde bulamayınca küplere bindi. Tapınakçıların La Rochelle limanındaki gemilerinin tutuklama eyleminden bir gün önce hep birlikte denize açılmış olduğunu öğrenince, çıldırmasına ramak kaldı. Kimi şövalyelerin kaçmış olduğunu bilmiyordu. Bilse de önemsemezdi. Hazineyi gemiyle uzak bir yere götürmüş olsalar gerekti. Acaba nereye? Parmaklarının ucundan kaçırmıştı.

Hemen Avrupa'daki tüm krallara birer mektup döşendi. Fransa'daki gibi, onların da kendi ülkelerindeki Tapınak Şövalyelerini tutuklamalarını istedi. Üstelik bunun için bambaşka bir gerekçe ileri sürdü. Tapınak Şövalyeleri'nin hepsinin "sapkın" olduğunu, bunu papanın da onaylamış bulunduğunu, bir an önce yakalanıp engizisyona teslim edilmeleri gerektiğini bildirdi.

Neye yarar!... Sanki öyle yapınca hazineyi bulacak!

Diğer ülkelerin krallarından kimisi Philippe'in yaygarasına aldırmadı; kimisi ters bir yanıt verdi; kimisi "Ne şiş yansın ne kebap!" tarzında, durumu politik bir şekilde idare etme yolunu tuttu. Kimisi ise özellikle papanın da Fransa kralını destekleyip Tapınakçıların tutuklanmasından yana bir bildirge yayımlaması üzerine harekete geçti.

Bir süre sonra, Gérard de Villiers saklandığı yerde bulunup Paris'e getirildi. Philippe buna çok sevindi. Heyecanlandı. İşte şimdi hazinenin nerede olduğunu öğrenecekti.

Gérard'ı özel olarak Guillaume de Nogaret sorguya çekti.

Heyhat!... Ya bu adam çok dayanıklıydı, herkesi bülbül gibi öttüren işkenceler ona vız geliyordu ya da sahiden de hiçbir şey bilmiyordu.

Bir süre sonra Hugues de Pairaud da yakalandı.

Aynı şey!

Philippe ne yapacağını şaşırmıştı. Demek ki büyük üstat ve yardımcısı yalan söylemiyordu. Hazineyi Pierre d'Aumont'un kaçırmış olduğu belliydi. Yerini öğrenebilmesi için son umudu onun da yakalanmasıydı.

Elindeki şövalyeler artık hiçbir işine yaramıyordu. Her biri, hazine dışında her ne ile suçlanıp itiraf etmesi istenirse, hemen kabulleniveriyordu. Tapınak Şövalyelerinin sapkın olduğu ve tarikatın kurallarına aykırı olan ahlâksızca işler yaptıklarına dair bir sürü itirafname topladı. Bunları daha fazla elinde tutup da ne yapacaktı? Peyderpey engizisyona teslim etmeye girişti. «Ben üzerime düşeni yaptım. Ötesini papa düşünsün.» diyordu.

Dolayısıyla, papanın etkili olduğu ülkelerdeki Tapınakçılar, bu kez de engizisyon tarafından yargılanmaya başlandı.

Bu iş yıllarca sürdü. Hepsi suçlu bulundu. Hepsi yakılarak idama mahkûm edildi. Başka türlüsü beklenemezdi ki!

Philippe o işlere aldırış bile etmiyordu: *«Hepsi gebersin!... Hazinemi çaldılar.»* diye söylenip duruyordu.

* * *

Kardinaller Kurulu'nun, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın geleceği hakkında bir karara varması gerekiyordu. Kardinallerin çoğu «Belki şövalyelerden kimisi sapkınlığa yönelmiş olabilir. Fakat bundan ötürü doğrudan tarikatı suçlamak doğru olmaz. Öyle yapılacak olursa, biz de kusurlu duruma düşeriz. Kilise'nin saygınlığı zedelenir.» diyordu.

Sonunda, bu konuda papaya yetki vermeyi kararlaştırdılar. Böylece kendilerini sorumluluktan sıyrılmış saydılar.

Bir yanda Fransa kralının baskısı, diğer yanda aslında çoğu öyle düşünmeyen kardinaller arasında sıkışıp kalmış olan papa, sonunda kendince en doğru kararı verdi.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kapatıldığını ilan etti. Yıl 1312…

Ohhh!... Rahatlamıştı.

Fakat önceden düşünmemiş olduğu bir başka sorunla daha karşı karşıya geldi. Tarikatın birçok yerde taşınmaz malları vardı. Şimdi bunlar ne olacaktı?

Ona da çare buldu.

Doğrudan Papalığa bağlı olan bir tarikat daha vardı: Asal işi hastaların bakım ve tedavisi olduğu için kısaca **"Hastaneciler"** olarak da anılan **Kudüs Aziz Yahya Şövalyeleri Tarikatı** *(Ordre des Chevaliers de Saint Jean de Jérusalem)*.

Bu örgüt, sürekli olarak para yiyordu. Bu nedenle Kilise'nin başına dert olmuştu ama papa onlara açıkça *«Ne haliniz varsa görün. Bizim size destek verecek gücümüz kalmadı. Kendi gelirinizi kendiniz sağlayın.»* gibi bir söz edemiyordu. Zaten bu nedenle önceki papalar, onları Tapınakçılar ile birleştirmeye kalkışmış ama başaramamıştı.

İşte şimdi papa kaçırılmaz bir fırsat yakalamış oluyordu. Bir bildirge daha yayımladı. Buna göre, Tapınakçıların tüm mal varlığı Hastaneciler'e devredilecekti.

Kızılca kıyamet koptu. Hemen hiçbir ülkenin kralı böyle bir işe yanaşmadı. Tapınakçıların mal varlığının çoğunun üzerine doğrudan kendileri oturdu. Bu arada, papanın da hatırı kalmasın diye Hastanecilere de ufak tefek bir şeyler bıraktılar.

Hele Philippe... Zaten çıldırmış gibiydi. Bir de bu iş çıkınca, aklı başından uçup gidecekti sanki. Yahu bu papa kendini kim sanıyordu da onun ülkesindeki malları bir başkasına peşkeş çekmeye kalkışıyordu. Sormadan, danışmadan nasıl yapabilirdi böyle bir işi?

Olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı. Papanın bildirgesini ne iptal ettirebilir ne değiştirtebilirdi. Bu papa da iyice can sıkmaya başlamıştı. Demek onun da icabına bakılması gerekecekti ama önce durup şu soruna bir çözüm bulunmalıydı. Hazinenin elden kaçırılması yetmemiş gibi buna bir de taşınmaz mal varlığı mı katılacaktı? Öyle şey olmazdı.

Guillaume de Nogaret, her zaman olduğu gibi bu kez de kralının imdadına yetişti. «Dert etme.» diyerek onu rahatlatmaya girişti. «Bak şimdi ne yapacağız... Tapınakçıların tutuklanması bize kaça mal oldu. Önce bunu belirleyelim.»

«Ne bileyim ben? Hesabını mı tuttum.»

«Hesabını tutmuş olmak gerekmiyor. Çıkaralım yeter.»

«Sonra? Bu ne işe yarayacak?»

«Şuna yarayacak... Fransa kralı bu işi niçin yaptı?... Kendisi için mi?... Ne münasebet!... Tüm Hıristiyan dünyası adına yani Kilise için yaptı. Dolayısıyla Kilise, bu iş için yapılmış olan masrafları ödemeli. Nasıl ödeyecek? Parası mı var? Yok. Oysa Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın tüm varlığı Kilise'nin sayılır. Şayet hazine ele geçseydi sorun olmayabilirdi. Masrafın oradan karşılanması düşünülebilirdi.»

Guillaume devam edecekti ama Philippe dayanamayıp onun sözünü kesti. «Yani sen şimdi şayet hazineyi ele geçirseydik bunu Kilise'ye mi verecektik demek istiyorsun?»

«Evet öyle diyorum. Fakat ne yazık ki hazine bulunamadı diyorum. Zaten bulması da bize değil, Kilise'ye düşer diyorum. Kilise kendi malına sahip çıksın. Hem kim diyor hazinenin papanın eli altında olmadığını? Hiç kimse. Belki de ondadır.»

«Guillaume, seninle başa çıkılmaz. Sonra?... Devam et.»

«Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de papa kalkıp ne yapıyor? Kendisine bağlı olan ve kapatmış olduğu bir tarikatın mal varlığını yine kendisine bağlı olan öteki tarikata aktarıyor. Yani bir cebinden diğerine. Bu arada bizim yaptığımız masraf ne oluyor? Sineye mi çekeceğiz? Kesinlikle hayır!»

«Peki ne yapacağız?»

«Hesabını çıkaracağız. Papa ya bunu Fransa'ya öder ya da bu ülkedeki mal varlığını hiç kimseye aktaramaz. Fransa kralı, alacağına karşılık Hastanecilere verildiği söylenen taşınmazlar üzerine geçici olarak el koyar.»

«Dedim ya seninle başa çıkılmaz diye.»

Philippe, yıllardan beri hiç bu kadar keyiflenmemişti.

* * *

Tüm bunlar olup biterken, Philippe, istihbarat örgütünden bir başka haber daha almıştı.

Pierre d'Aumont, İskoçya'da görülmüştü. Dahası, oradaki Tapınak Şövalyeleri'nin sayısının arttığı, birçok Fransız asıllı şövalyenin geldiği söyleniyordu.

«Vay sütü bozuk!... Demek oraya kaçmış ha!» dedi. «Adım gibi eminim ki hazineyi de oraya götürmüştür.»

Şimdi ne yapacaktı? İskoçya'da papanın borusu ötmezdi. Robert Bruce lâf dinlemezdi; kendi bildiğini okurdu. «Ne vardı sanki onu aforoz edecek?» diye düşündü. «Bak şimdi belki karşı karşıya pazarlık masasına otururduk.»

Daha önce bundan ötürü papaya çıkıştığında, beriki «Ben İskoçların tümünü aforoz ettim zaten.» demişti. Bunun üzerine Philippe, *«İyi halt ettin. Sanki seni pek takıyorlardı da!»* demek isterdi ama bunu papanın yüzüne karşı açıkça söyleyememişti. «Bunlar Hıristiyan falan değil. Hepsi düpedüz kendi putlarına tapıyor. Kelt Kilisesi diye bir şey tutturmuş gidiyorlar. Sen ya bunun farkında değilsin ya da anlamak işine gelmiyor. Aslında Tapınakçılar onlardan daha bile iyi sayılır; hiç olmazsa İsa'nın yolundan ayrılmadıklarında diretiyorlar. Onların ise böyle bir iddiası bile yok. Kaplumbağa gibi kabuğunun içine çekilmişsin. Orada uyuyorsun. Çık artık dışarı.» demişti.

Zaten bu konuşmalarından sonra papa, bir de Philippe'in gösterdiği belgeleri görünce, Tapınakçıların diğer ülkelerde de tutuklanmasını isteyen bildirgesini yayımlamıştı.

Philippe ise Robert Bruce ile görüşme yoluyla hiçbir yere varılamayacağına bildiğinden, onu dolaylı olarak alt etmenin bir başka yolunu düşündü. Bunun için de, İngiltere Kralı Edward'a hitaben usturuplu bir mektup yazdırdı.

İngiltere'nin yeni kralı 2. Edward, hiç de babası 1. Edward gibi güçlü bir kişiliğe sahip değildi. Babası, sağlığında İskoçlar ile çok didişmiş ama onları dize getirememişti.

Philippe, daha 30 yaşına bile gelmemiş olan bu genç kralın damarına bastı. Onu göklere çıkardı. Parlak sözlerle, Avrupa'da herkesin ona çok güvendiğini, babasının beceremediği birçok şeyi yüksek yeteneğiyle başaracağına emin olduğunu belirtti. Elbette yılan öyküsü durumuna düşmüş olan şu İskoçya sorununu da en kısa sürede çözümleyecekti. Ona bir tek *«Tüm ordunu topla ve İskoçların üzerine saldır.»* demediği kaldı.

Şayet İngiltere İskoçya'ya egemen olursa, Tapınakçıların hazinesi bu kez İngiltere kralının eline geçerdi ama Philippe onunla anlaşmanın bir yolunu bulabilirdi.

Guillaume de Nogaret, «Zayıf bir olasılık gibi görünüyor ama bakarsın bir sonuç alınır. İyisi mi bu arada Tapınakçıların büyük üstadını ve hazine ile ilgisi olabilecek diğer şövalyeleri engizisyona teslim etmeyip kendi elimizde tutalım.» diye bir öneri getirdi. «Bunun için de bir mazeret uydururuz.»

«İyi dedin. Öyle yapalım. Bakarsın bir işe yararlar.»

Önceleri öyle düşündüler ama sonunda onlar da halkın gözü önünde yakılarak idam edilmekten başka hiçbir işe yaramadılar.

Kısa bir süre sonra, Philippe de ölüm döşeğine düştü.

Son nefesini verirken, daha hâlâ *«Hazinemi kaçırdılar.»* diye sayıklıyordu.

Sonrası: Tapınakçıların Hazinesi 3- Orkney